

opstaae derover. Jeg kan altsaa ikke stemme for det foreliggende Vædringsforslag i sidste Deel af Paragraphen, og heller ikke stemme for det Vædringsforslag, som der er gjort af en æret Rigsdagsmand. Jeg troer idetmindste ikke, at det Forslag, der er gjort fra hans Side, er bedre end det, der findes i Lovudkastet. Jeg kan derimod ikke undlade at opholde mig noget ved den omhandlede Paragraphs øvrige Indhold. Denne Paragraph gaaer med Hensyn til Enkensioner meget videre end de nærværende Regler. Efter de nærværende Regler faaer Enken ikke i Almindelighed forholdsvis saa stor en Pension af Statskassen, som den, hun faaer efter denne Paragraph, og derfor har det hidtil aldrig været betragtet som en Ret, Enken har, at hun fik Pension, men det var Noget, der ahang af, om hun fandtes trængende og værdig. Jeg veed nok, man siger, at Embedsmændene heller ikke vare berettigede til Pension, naar de fik den; det er rigtigt, naar man vil holde sig til Formen, fordi det ffete i Skikkelse af kongelig Raade, men det var et fast Princip, at den Embedsmand, som uden Skyld gif af, skulde have Pension; men derimod med Hensyn til Enker var det underkastet Prøvelse med Hensyn til Trang og Værdigheden, og der var givet mange udtrykke lige Forskrifter derom, navnlig i Bl. af 29de September 1786, der omhyggelig har bestemt de Dplysninger, der skulle meddeles ved Ansøgning om saadan Pension, hvoriblandt er vedkommende høieste Dygtigheds bestemte Erklæring om Trang og Værdighed, ligesom ogsaa Enken, for at nyde denne Pension, skulde aarligt godtgjøre sit gode Forhold. Jeg vil imidlertid ikke modsætte mig den Forandring, der i saa Henseende er foreslaaet, fordi det er en Forbedring i Embedsmændenes Stilling, som de efter alle øvrige Forhold vel kunde vare egnede til. Men jeg skal dog gjøre den Bemærkning, at, naar man til den Pension, som her efter Udkastet sikkres Enkerne, ogsaa lægger det, som Manden skal sikkre hende gennem Forsørgelseskassen, kan den for Enkerne efter de Embedsmænd, der have tjent i saa Længde, blive større end den Pension, han selv kunde faae, naar han skulde afgaae, thi det bliver to Femtedele, hun altid skal have. Derfor

har man fundet det nødvendigt at tilføie en særlig Bestemmelse om, at Pensionen ikke maa overstige den Pension, Embedsmanden kan faae, men sfføndt herved den meest uinefsaldende Anomali forebygges, forekommer det mig ikke, Forholdet derved i det Hele bliver det rigtige. Det er noget, som jeg iøvrigt ikke vil have noget videre imod. Derimod maa jeg bemærke, at det mulig vil komme til at gaae ud over andre Enker, som før have været pensionsberettigede, og for Fremtiden ikke kunne verte Nogetsomhelst. Pension skal nu indskrænktes til dem, der ere pensionsberettigede efter denne Anordning, men Enker have Afgang til Pension i mange Tilfælde, hvor Manden selv ikke havde Afgang til Pension af Statskassen s. Ex. Kommunalebedsmænd, Embedsmænd ved Stiftelser o. s. v.; ligeledes havde Geistlighedens Enker Afgang til Pension af den forrige Postkasse efter Anordningen af 1727. Det er noget, som hyppigt er blevet anerkjendt og virkelig ogsaa har al Billighed for sig. Jeg anseer denne Sag især af Vigtighed med Hensyn til Geistligheden. Dersom Præsterne skulle for Fremtiden ikke have Afgang til Pension ogsaa af den kongelige Kasse, og dersom deres Børn heller ikke skulle have Afgang dertil, troer jeg, det er en høj Grad af Ubillighed, fordi Præsterne ere i det Hele med Hensyn til Pensioneringen satte paa et mere uforveelagtigt Standpunkt end Andre, og der er ingen Stand i Staten, der selv maae bidrage saameget til Enernes Forsørgelse, som den geistlige Stand. Nu er det vist, at der er en anden Paragraph, som maa sfee kan raade Bod derpaa, og forudsat, at den er saaledes at forstaae, at Præster fremdeles skulde have Afgang til Pension af Statskassen, er Betænkkeligheden i saa Henseende mindre vigtig, men jeg maae herved bemærke, at Præsters Afgang til Pension er ikke saaledes hjemlet ved nogen udtryffelig Lov undtagen forsaavidt de, efter Forordningen af 1727 angaaende Postpensionkassen, ville have Afgang dertil, forsaavidt dens Tilstand var en saadan, at det var mere end tilstræffeligt til at give den fornødne Pension til de Embedsmænds Enker, som vare lønede af Statskassen. Den Afgang, de have havt, var saaledes ikke i det Omfang begrundet i en udtryffelig